

• **michal**
viewegh

Mafie v Praze

[druhé město]

Michal Viewegh
mafie v pražě
druhé město

DRUHÉ MĚSTO

**• michal
viewwegh**

Mafie v Praze

spolupráce na knize Jaroslav Kmenta

[druhé město 2011]

POZNÁMKA AUTORA

Tento thriller je volně inspirován mnoha trestnými činy, které se v Česku skutečně staly, aniž byli jejich pachatelé odhaleni a potrestáni. Protože mi tento šokující fakt připadá nesrovnatelně důležitější než to, který rok či měsíc se dotyčné události odehrály, zacházel jsem se všemi osobami a letopočty zcela svobodně.

Často jsem postupoval metodou koláže: novinové výstřižky z posledních deseti let jsem roztrhal na tisíc kousků, důkladně je promíchal a potom znovu poslepoval. Nebo jsem ustříhl (obrazně řečeno) půlku obličeje někdejšího ministra vnitra a nahradil ji chlapeckou tváří jeho neméně podnikavého předchůdce. Nebo jsem z pevných žaludků dvou pražských kmotrů vyrobil jeden (ještě odolnější). Nebo jsem náměstkovi ministra obrany uřízl jeho pěstěnou ruku a přilepil mu mafiánskou pracku svírající pistoli. Nebo jsem z několika živých lobbistů udělal jednoho mrtvého. A tak podobně. Bezcharakterních gaunerů je v Česku příliš mnoho, než aby se všichni vešli do jednoho příběhu.

Tato kniha ovšem nemá být a také není další spekulací o tom (namátkou), kdo ještě a proč byl sledován Bárta, jestli Prahu ovládá stále kmotr Janoušek, nebo už kmotr Hrdlička (nebo někdo jiný), kolik si doopravdy nahrabal Gross a kolik Řebíček (a jestli i něco Palas), co všechno zametl pod

koberec Grossův ředitel protikorupční policie Macháně, jak špinavé prádlo pral Langer, co na Národním bezpečnostním úřadě doopravdy dělali Kadlec a Hejl, kolikrát zneužil starosta Jančík pravomoc veřejného činitele, jestli sbíral Tlustý kompromitující materiály na Špidlu, co dělal Šlouf pro Mrázka a co dělá pro Lukoil, jestli poslal kmotr Paroubkovy dcery Benda likvidační komando na chorvatské mafiány, kdo vydělal na absurdně předražené kartě opencard, kdo vytuneloval Slavii, které vyšetřování ovlivňovala Vesecká, do kterého zasahovala ministryně Kovářová a do kterého vrchní státní zástupce Rampula, kolik dostal ministr Němec za propuštění katarského prince a jestli nechal sledovat ministra spravedlnosti Pospíšila, kolik půjčil Krejčíř sociálním demokratům, v čem jede bývalý svazák Ulčák, v čem Klausův přítel Velek a v čem Paroubkovi přátelé Kočkovi (a jak dobře se znají s ruskými mafiány), jaké máslo na hlavě má Rittig, jaké Jurečko a jaké Tvrdík, o kolik desítek milionů si řekli Barták a Dalík (a kolikrát), proč se Barták sešel v bratislavské vinárně se šéfem protikorupční policie Vrbou, který ho měl vyšetřovat, proč se v karlovarské kavárně sešel Janoušek s náměstkem vrchního státního zástupce Grygárkem, kdo shodil zbrojaře Muselu z posedu, kdo a proč pobodal a oběsil policejního ředitele Janečka, kdo zastřelil Bělu a Šebestu a kdo střílel na Klimenta, na kterých soudech a policejních útvech měl Mrázek své lidi a kdo všechno měl zájem na jeho zabití, nebo jestli Krejčířova otce unesli a zavraždili Spěvák a Starka a tak dále a tak dále. Tato kniha není investigativní žurnalistika, nýbrž román. „Román vyslovuje dobře formulované lži, jež v sobě obsahují tvrdou pravdu. V tom spočívá jeho paradox, jeho velikost, jeho svůdná nebezpečnost,“ říká britský spisovatel Julian Barnes. Mým cílem bylo popsat skutečné události a skutečné osoby podle nezadatelného práva beletristy. Zamýšlel jsem napsat fiktivní thriller, jenž dodrží všechna pravidla žánru (včetně zábavné nadsázky), ale současně vysloví tvrdé pravdy o současném Česku plném zkorumpovaných politiků, loutkových soudců a státních zástupců, bezcharakterních primátorů a zlodějských starostů, policejních gangů a gangsterských podnikatelů, všehoschopných mafiánů a jejich bodyguardů (bývalých policistů), vekslácko-estébáckých ekonomických klanů, cynických lobbistů, podivných bezpečnostních agentur, skrytých kamer a tajných odposlechů, stamilionových

provizí, výhružných esemesek, záhadných směnek, akcí na doručitele, ilegálních stranických kont a černých stranických duší, vytunelovaných bank a fondů, podvodných konkurzů, podstrčených pistolí, neobjasněných únosů, nevyšetřených vražd a vražd vydávaných za sebevraždy, vojenských zásahů v redakcích televizí a tak dále a tak dále. Chtěl jsem napsat svižnou a vtipnou gangsterku, která navíc bude (na rozdíl od méně ambiciózních thrillerů) nebezpečně pravdivým obrazem současné české reality a její nemilosrdně jízlivou satirou.

Koláž je v uměleckém světě uznávaným a hojně používaným postupem; protože si však nejsem jistý jejími právními aspekty, musím zde odcitovat, co napsal v předmluvě thrilleru o smrti lady Diany spisovatel Tom Cain (bezpochyby též veden obavami z případného soudního stíhání): „K napsání této knihy mě inspirovaly skutečné události a přetrvávající spekulace, které je doprovázejí. Kdekoli to bylo vhodné, snažil jsem se respektovat známá fakta. Přesto jde o výslovnou a jednoznačnou fikci. Kategoricky prohlašuji, že nemám v úmyslu odhalit žádnou domnělou konspiraci, která až dosud zůstala neodhalená či utajená. Investigativní novináři a policejní detektivové se pokoušejí najít odpověď na otázku: ‚Co se stalo?‘ Jako spisovatel jsem se pokusil použít svou představivost a vypracovat odpověď na zcela odlišnou, hypotetickou otázku: ‚Co kdyby...?‘“

Nedokážu záměry románu **Mafie v Praze** formulovat lépe, a proto se k výše uvedenému prohlášení v jeho plném znění připojuji.

Michal Viewegh

PODĚKOVÁNÍ

Největší dík patří novináři Jaroslavu Kmentovi, který mi vyprávěl bezpočet znepokojivých příběhů ze zákulisí české politiky a jehož články v deníku MF DNES a faktografické knihy *Kmotr Mrázek*, *Krakatice*, *Válka kmotrů* a *Svědék na zabití* jsem s jeho laskavým svolením využil jako inspirační zdroj (současně musím zdůraznit, že některé detaily popisující práci novinářů výše zmíněného deníku jsou ryzí fikcí).

Neméně upřímně bych chtěl poděkovat následujícím policistům: Hynku Vlasovi, bývalému náměstkovi ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu; Josefu Lottesovi, vrchnímu komisaři oddělení vražd na pražském policejním ředitelství; komisařům Martinu Beránkovi a Petru Buriánovi a také vrchnímu inspektorovi Alexandru Valinovi.

Za mnoho užitečných informací ze světa financí (pro mě značně nesrozumitelného) vděčím někdejší makléřce Tereze a Martinovi z Patria Direct.

PROLOG

Jako většina mladých lidí, kteří musí každé pondělí ráno do práce, se i tahle dvojice chodila bavit v pátek nebo v sobotu večer. Tentokrát se rozhodli pro sobotu.

Když se ze svého oblíbeného klubu vraceli, byla už pochopitelně neděle. Půl třetí ráno. Ulice Prahy 11 byly úplně vylidněné. Dívka si podnapile pozpěvovala píseň od Céline Dionové, mladík mlčel. Tu a tam si odplivl, a navíc šoupal podrážkami po asfaltu. Nesnášela to. Věděla, že je to jedna z těch chvil, kdy se rozhoduje, zda se po příchodu do podnájmu pohádají, nebo pomilují. Obojí v sobě mělo něco přitažlivého. Rozhodla se tomu nechat volný průběh.

V ulici Brodského si pod zadním sklem staré bílé škodovky, na kterou pouliční svítlna vrhala kužel nažloutlého světla, všimla plyšového psíka s kývací hlavou. Ukázala na něj umělym nehem.

„Haf haf!“ zaštěkala, aby se přece jen pokusila přivolat zpátky něco z předchozí veselé nálady.

Mladík se zatvářil pobaveně.

„A hele,“ promluvil konečně. „Už chybí jenom plato vajíček.“

Dívčin smích odpovídal vtipu o třídu lepšimu. Hoch nepatrně ožil.

„A pán v klobouku, samozřejmě,“ ucedil.

Znovu se hlasitě zasmála, což ho potěšilo a povzbudilo. Rozhlédl se, zda jej čirou náhodou někdo nepozoruje, opřel se rukama o zaprášenou kapotu a trochu ten vrak rozhoupal; nepředpokládal, že by čtvrt století starý vůz měl alarm.

Ke zklamání dívky se hlava psíka na rozdíl od auta vůbec nepohnula.

Navíc měl divné oči.

Jakoby prázdné.

PONDĚLÍ

1

Rasa v půl čtvrté ráno probudilo vytrvalé skřípání plechu.

Zvuk přicházel z místa kdesi pod střechou. Marně zkoušel znovu usnout. Tohle se mu stávalo už několik let — tady na Vystrkově, doma i jinde. Třeba letos na Kanárech celý týden prakticky nespál. Kanárské ostrovy miloval, létal tam dvakrát třikrát ročně. Mezi všemi těmi německými důchodci si nepřipadal starý, klidně i tančil. Aby měl s kým, zavolal nějaké ženské. Jedeš, oznámil jí. Ječely radostí. Někdy jim dokonce dovolil, aby si s sebou vzaly děcko. Jenomže stejně nespál. Ženská a dítě dávno chrněly, a on seděl na balkoně a pozorně si prohlížel auta, která na kruhovém objezdu pod hotelem projela víc než dvakrát. Ve dne to nebylo o moc lepší. Měl nervy na pochodu. Když se do písečných dun přiřítíl místní policista na motorové čtyřkolce, málem dostal infarkt. Všichni rekreatanti policistovi s úsměvem mávali. V tom byl ten rozdíl mezi Rasem a ostatními lidmi.

Ještě se ani nezačalo rozednívat. Chvilí hleděl do tmy pokoje, potom vstal a rozsvítil. Lampa jako vždy pomrkávala,

napětí v celém areálu léta kolísalo. Umyl se a vyšel před vilu. Černou hladinu Orlíku čeřily nízké vlnky. Odjakživa to tu měl rád, a z Příbrami sem navíc bylo blízko. Rozhlížel se. Nakonec to objevil: vítr lomcoval uvolněnou částí okapu. Byly časy, kdy se tu věci opravovaly, pomyslel si Ras. Dneska se neopravují. Ve vilce Chemika se už taky svítilo. Divná doba, když nikdo nemůže spát. Není divu. Na nic se člověk dneska nemůže spolehnout, nikomu nemůže věřit. Šéf třeba v lize koupí zápas — a tým soupeře přesto vyhraje, protože sudího někdo přeplatil. A navíc se rozhodčímu pak ani nic nestane. No kde to jsme? Jeden den ti říkají *brácho*, a druhý den tě oddělají. Tak to je, říkal si Ras. Nic není, jak bývalo. Hotová džungle. Každý, kdo má deset milionů, si hned myslí, že je tygr. A pak jsou tu všichni ti Rusové, Čečenci, Arméni, Chorvati a další cizáci, kteří to tady úplně přeorali. V tomhle byl Ras odjakživa patriot.

Přitáhl gumaticuky na plachtě, kterou byl přikrytý rolls-royce. Auta po mrtvých v Rasovi odjakživa vyvolávala zvláštní sentiment. 570 koní, zrychlení na stovku za necelých pět vteřin — jenže co je vám to platné, když jste mrtvý, říkal si. Jako předchozí majitel tohoto auta. Všechno je relativní. Ras za svůj život zabil celkem sedm lidí, což mu ve světě zločinu (on sám jej nazýval *polosvět*) dodávalo zcela výlučnou prestiž, ale v běžném životě z něj týž fakt naopak automaticky dělal *vraždící monstrum*. Podobné novinářské nesmysly si Ras samozřejmě vůbec nepřipouštěl, ovšem byly chvíle, kdy cítil jakousi podrážděnou a pochopitelně nenaplněnou touhu všem těm *normálním* lidem vysvětlit, že není žádná zrůda. Že je taky jenom člověk. Připomínal zklamaného spisovatele, který se těší uznání odborné kritiky, ale z normálních lidí ho nikdo nečte.

Ras se vrátil do vily a uvařil si čaj. Zažil v životě leccos a většinu věcí už bral stoicky, jenže maličkosti ho dokázaly rozčílit. Jako tyhle šipečky na obalu sušenek: JAKOBY ukazují

k místu, kde je ÚDAJNĚ možné obal roztrhnout, jenomže člověk si může oči vykoukat, ale žádné takové místo tam NENÍ! Prostě NENÍ! Žádná perforace nebo takový ten provázek, kterým můžete obal rozříznout. NIC! Ras se marně pokoušel dostat k sušenkám nehtem. Kdo to vyrábí? Jeho pohyby se zrychlovaly. Nakonec zkusil obal roztrhnout zuby, ale ani tentokrát neuspěl. Co je to za balení, když ho neotevře ani dvoumetrový chlap?!

„Kurva!“ zařval.

Mrštíł sušenkami na zem, vytáhl zpod polštáře Colt Defender a vystřílel do nich všech osm nábojů. Uši měl zalehlé. Aspoň už neslyšel ten zatracený okap. Prudce oddychoval. V sousedních vilkách se postupně rozzářila všechna okna, ale jinak se vůbec nic nedělo. Člověk si tu zřejmě může po ránu střílet, jak chce. Kdyby někdo střílel po něm, pomoci se nedočká, uvědomil si trpce Ras. Chemik má oční zákal, takže v téhle chvíli někde naráží brokovnicí do stromů, pomyslel si. Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči. Chemik byl kapitola sama pro sebe. Ještě pořád nesehnal tu kyselinu, přestože na to měl tři dny. Tři dny! A s tímhle lidským materiálem má Ras pracovat. S polovičním slepcem! No kde to jsme? Tahle země je už úplně vytunelovaná, uvědomil si Ras. Lidsky vytunelovaná. Konečně se mu vrátil sluch. Chemik bohužel zrovna vykopl dveře. Ras se ušklíbl. Zajímalo by ho, za jak dlouho ty dveře někdo opraví.

„Ježíšikriste, Rasi, co zas vyšiluješ?“ blekotal Chemik s brokovnicí v ruce, bledý jako maliní zespodu.

„Ty sušenky snad vyrábějí úplní debilové,“ vysvětlil mu Ras.

2

Darku Balíkovi bylo pětapadesát a i nadále působil elegantně, jen začal vypadat výrazně starší. Pět měsíců skrývání v konspiračních bytech nevylepší vzhled nikomu. Zešedivěly a prořídly mu zbylé vlasy, ztratil většinu svalstva a z těch šunkových baget s majonézou, salámových pizz a smažených kuřat z KFC, které mu do omrzení nosila policejní ochranka, přibral pět kilo. Obden ho také bolela záda, měl chronické problémy s trávením — a pochopitelně i se spánkem.

Věděl příliš, aby mohl spát klidně.

Svůj díl na tom samozřejmě měly i všechny ty kartony toskánského červeného, které v posledních měsících vypil. Víno ovšem Darek Balík nic nevyčítal, naopak. Bez pití by ty nekonečné osamělé večery nepřežil. Víno bylo jeho jediným společníkem. Naslouchalo mu a pomáhalo zvládnout výčitky, zoufalství a strach.

Strach ze dne, kdy ho z programu na ochranu svědků propustí, aniž by mu předem zajistili to, co mu ministr vnitra osobně slíbil: změnu identity.

Nový život.

Dnes ráno se Svědek probudil čtvrt hodiny před pátou a už neusnul. Venku svítalo. Vstal, přešel do malé kuchyňky s výhledem na rezivějící vrata garáže a pohledem zkontroloval těch několik posledních věcí, které pro něho ještě byly v životě důležité: zatažené žaluzie, fotografii dcery a dřevěnou krabici s šesti lahvemi z Castella di Verrazzana. Potlačil nutkání jednu otevřít, uvařil si silnou kávu a přitáhl si včerejší noviny, aby je konečně dočetl. Ochranka mu na jeho přání každý den kupovala čtyři nejčtenější deníky a občas mu tu nechali i nějaký bulvární plátek, jehož čtením si krátili službu oni. Zprávy z české politiky dokázaly Darka Balíka jakžtakž rozptýlit: informace, které v průměrně charakterním čtenáři vyvolávaly pobouření a hnus, v někdejším lobbistovi vzbuzovaly pouze cynické pobavení.

Dnešek se v tomto ohledu ničím nelišil: jediný text, který se trochu blížil skutečnosti, napsal jako obvykle Alexandr Lounský z MF DNES a týkal se zastrašování občanských aktivistů na Praze 11. Lounský má slušné informační zdroje, uvědomil si znovu bývalý lobbista, který stejně jako zmíněný novinář dávno pochopil, o co na Jižním Městě ve skutečnosti jde: o Trojmezí. O dva a půl milionu nezastavěných metrů čtverečních.

Všechno ostatní v novinách byla virtuální realita. „Analýzu“ staré kauzy stíhaček Gripen (devatenáct miliard šest set šedesát milionů, pamatoval si to zcela přesně) si Darek Balík ještě přečetl s jakousi blazeovanou shovívavostí, ale článek o roli exministra spravedlnosti v případě katarského prince ho rozesmál nahlas: jaksi v něm postrádal klíčovou informaci jak o oněch třech milionech dolarů, tak o Krejčířovi a hotelu Fórum. Stejná rádobyinvestigativní fraška byl ten rozhovor s ministrem vnitra: žurnalista se naivně dotazuje, zda si Ministr uvědomoval, že nepřímo spolupracoval s Mrázkem

a dalšími mafiány, takže Ministr jako vždy křivě odpřísáhne, že nikoli, a pochopitelně znovu vytasí své dvě bezpečnostní prověrky — jenže chudák pisálek očividně neví, že bezpečnostní prověrky uděluje NBÚ, to jest mafiáni.

Vid', Hejle? ušklíbl se v duchu Svědek.

Kořeny lobbistova cynismu nebylo těžké dohledat. Dvacet let se pohyboval v české politice, což bylo věru děsivé panoptikum. Podobně jako například přepracovaný policista z mravnostního nebo třeba telefonistka z Linky bezpečí, i Darek Balík nahlížel na život značně posunutou optikou: měl pocit, že společnost tvoří jen grázlové a devianti. Prohnílý svět české politiky jej ovšem stále ještě víc přitahoval, než odpuzoval; i proto denně četl čtvery noviny.

Dnes se však tahle ponurá kratochvíle obrátila proti němu: když si po půldruhé hodině pročítání serióznějších novin přitáhl pomačkané předvčerejší Aha!, spatřil na titulní straně malou barevnou fotografii. Poznával ji: byl na ní český premiér, jeho poradce, dva právníci z advokátní kanceláře ČSSD Jansta a Kostka, Primátorův spolužák z gymnázia JUDr. Muzikář a tři lobbisté.

Darek Balík stál uprostřed.

Jeho obličej grafik opatřil červenou šipkou.

Pod snímkem byl krátký článek ostře polemizující s programem na ochranu svědků. *Čtyřhvězdičkové hotely a drahé italské víno pro kriminálníka!* hlásal titulek. *Tohle platíme z našich daní!*

Ucítil důvěrně známé bodnutí u srdce. Zalitoval, že si noviny neprohlédl dříve — teď před ním měli dva dny náskok. Možná mu je tady nechala ochranka záměrně. To bylo klidně možné. Nedivil se už ničemu. Hrbil se nad článkem a pročítal jej znovu a znovu a snažil se z něj vyčíst všechny skryté náznaky.

Hledal ono skutečné sdělení.

Při čtvrtém čtení pocítil cosi velmi podobného tomu, co se v jazyce detektivní literatury označuje jako *chladný dotek smrti*.

Minulost jej definitivně dostihla, uvědomil si Darek Balík.

3

Žlutočerný Sonim Enduro pípl přesně v pět dvacet.

Byl to vodovzdorný, prachuvzdorný a nárazuvzdorný outdoorový přístroj pro ty, kteří mobilní telefon považují za užitečný komunikační nástroj, nikoli za módní doplněk.

Marek Konwicki k takovým lidem patřil.

Dnešek byl pro něho mimořádně důležitý den: čekal jej přijímací pohovor do sportovní redakce MF DNES. Možná by si proto mohl povolit výjimku a přispat si, ale Marek se už v životě přesvědčil, že výjimky jsou cestou do pekel. Když člověk udělá výjimku jednou, příští týden to klidně zopakuje znovu. A všechno je špatně.

V koupelně své čerstvě pronajaté, a tudíž téměř nezařízené garsoniéry strávil čtyři minuty; obléknout si běžecký úbor, který si nachystal už večer, mu trvalo o dvě minuty méně. Na chodbě se obul do ostře zelených adidasek a seběhl po schodišti dolů. Když ve vstupních dveřích paneláku zapínal na svém levém zápěstí sporttester Garmin a vyběhl do ulic převážně ještě spícího sídliště, bylo přesně půl šesté.

Den začal dobře, říkal si spokojeně.

V sobotu ráno vyběhl jen tak nazdařbůh (trochu se pak motal mezi všudypřítomnými paneláky a dvakrát se ocitl v pasti dálničních přivaděčů bez přechodů pro pěší), ale včera se podíval do internetové mapy a dnes se vydal opačným směrem: před hotelem Chodov přeběhl ulici Mírového hnutí, podél plechové ohrady stavební firmy Skanska běžel ke Košíkovskému potoku a podél něj pak až do přírodního parku Hostivař. Prvních pět minut věnoval jako vždy pomalejšímu rozklusání a sérii protahovacích cviků. Běželo se mu dobře, ranní vzduch byl ještě příjemně chladný. Po druhém kilometru Garmin zavibroval a Marek se podíval na displej: čtyři minuty a dvacet sedm vteřin. Adrenalin už začal pracovat, uvědomil si. Z rozrušení před dnešním pohovorem běžel rychleji, než měl původně v plánu. Přinutil se zvolnit. Původně chtěl oběhnout celou Hostivařskou přehradu, ale po nějaké době se cesta náhle ztratila, takže se musel vrátit. Když se dostal nazpět k hlavní silnici, všiml si velkého předvolebního billboardu starosty Prahy 11 (byl sice zjevně určen pozornosti řidičů, ale Marek jej snadno přečetl i z poměrně ostrého úhlu).

Pomůžeme mladým rodinám s bydlením

Vyhlásíme válku hernám a zastavárnám

Budeme pokračovat v boji proti psím exkrementům

Zachováme množství zeleně

Zřídíme více parkovacích míst

Postavíme Domov pro seniory

Garantujeme vyrovnaný rozpočet

Starosta se na fotografii usmíval a prstem kreslil srdíčko na zamlžené sklo; v pozadí za ním stálo pět statných, nakrátko ostříhaných mladých mužů v kožených bundách. Sporták dva z nich poznal: bývalého boxera těžké váhy z Ústí nad Labem a jednoho dosud aktivního thaiboxera. Zbylí tři vyhlíželi spíše

jako příslušníci diskotékové ochranky. Nebo skinheadi, říkal si Marek. Ten vlezlý populismus srdíčka jakžtakž chápal — ale proč si k tomu Starosta zároveň nafotil i ty agresivně vyhlížeající svalovce? uvažoval za běhu. Metoda cukru a biče?

Ještě netušil, že to odhadl správně.

Nebylo to ostatně nic těžkého: vyvolávat přesně tenhle dojem byl Starostův záměr.

4

Pochůzkář měl za sebou čtyři vcelku bezútesné dny volna a nyní ho čekaly dvě denní a dvě noční dvanáctihodinové služby.

Denní služba začínala v osm hodin obvyklou instruktáží v kanceláři Nadporučíka, ale Pochůzkář jako vždy přišel na služebnu Policie České republiky — Místní oddělení Prahy 11 už krátce po půl osmé. Z jedné ze dvou malých cel uslyšel opakované opilecké zařvání. Pozdravil se s přítomnými kolegy, útrpně vyslechl několik tradičních vtípků týkajících se osamělého způsobu, kterým už několik let trávil volné dny, a v tmavě dusné šatně se převlékl do tmavomodré letní uniformy. Řev sílil. Pochůzkář došel chodbou k celám a nahlédl dovnitř.

„Potřebujete něco?“

„Jo,“ zasmál se zadržený muž (sotva třicátník, jehož chrup byl nápadně nekompletní). „Cigára a jedno kapučínko!“

Ještě nedokázal stát bez opory, takže se musel přidržovat mříží. Byl do půli těla nahý a pot, prach a zaschlé zbytky zvratků mu na kůži vytvořily osobitou mapu. Mapu lidského ztroskotání, pomyslel si praporčík.

„Co čumíš, kreténe? Hajzle!“

Přitiskl obličej k mřížím a pokusil se na policistu plivnout, ale slina mu sjela po bradě dolů.

„Hajzle! Svině! Vypni tu kameru a pojd' mě praštit! Pojd' mi rozbít držku, pojd', ty svině!“

„Proč bych to dělal?“ odpověděl klidně Pochůzkář a ukázal na rozseknutou bradu zadrženého muže. „Tohle přece zvládáš sám.“

Otočil se k celám zády a pohledem i pohmatem se ujistil, že má vše potřebné: klíče, mobil, doklady, odznak s číslem, vysílačku MATRA (slangově obvykle přezdívanou *drát*), čepici, obušek, pouta i pepřový sprej. Doprovázen slábnoucími invektivami opilce přešel do místnosti dozorčího.

„Á, náš Serpico,“ řekl jako vždy s úsměvem dozorčí.

„Nazdar,“ pozdravil Pochůzkář.

Vytáhl z kapsy klíč a odemkl svou skříňku, z níž si vyzvedl služební pistoli CZ 75 D COMPACT, ráže 9 mm Luger. Do místnosti mezitím vstoupila kolegyně Zuzana, přestože byla ještě v civilu — patrně se mu chtěla předvést v těch červenobílých letních šatech, domyslel si Pochůzkář. Na čtyřicet let vypadala velmi dobře, ale sama věděla nejlépe, že tomu tak nebude věčně.

„Tak jestlipak jsi o víkendu griloval, Ráďo?“ zajímala se. „Když bylo tak pěkně?“

V podpaží měla už teď ráno tmavé kruhy. Na podobné otázky byl Pochůzkář připraven. Sklouzl očima z nástěnky s mapou míst s častým výskytem krádeží (označená místa se bohužel téměř slila v jeden velký šrafovaný rybník) a pohlédl rozvedené kolegyni do očí.

„A víš, že jo?“ zalhal beze studu.

„Jo? A co to bylo? Co konkrétně jsi na ten tvůj slavný gril hodil?“

„Jenom klobásky,“ odpověděl Pochůzkář a pokrčil rameny: „Grilovali jsme s mámou a se ségrou.“

Dobře věděl, že jakákoli zmínka o sestře každou konverzaci rychle ukončí.

„Jo tak,“ sklopila oči Zuzka a šla se převléknout.

Třiačtyřicetiletý Pochůzkář se jmenoval Radek Staněk. I on byl rozvedený, ale na rozdíl od Zuzany bezdětný. Jeho o čtyři roky mladší sestra byla mentálně postižená. Radek se s jejím stavem již smířil, avšak v dětství a v raném mládí mu pohled na ni často přivodil nezvladatelný záchvat vzteku: připadalo mu to strašně nespravedlivé.

Spravedlností byl odjakživa posedlý. *Nezdravě posedlý*, říkala jeho žena, která mu marně připomínala, že spravedlnost je v lidském životě spíše příležitostný luxus než automatický nárok.

„Ber věci s větším nadhledem,“ radila mu bezpočtukrát. „Víc se usmívej.“

Ale Pochůzkář jako by ji neslyšel. Kdykoli se setkal s nějakou zjevnou lží či křivdou — v obchodě, na parkovišti, v politice, na úřadě nebo v manželství — v jeho chování se objevila místy až nesympatická urputnost. V posledních týdnech si například vystříhával všechny články o tzv. konkurzní mafii a vzrušeně a obsáhle z nich pokaždé citoval otráveným kolegům. Dnešek nebyl výjimkou.

„Poslouchejte,“ oslovil je na ranní poradě. „V 10.15 přijde návrh na konkurz k soudci Berkovi a v 10.31 je konkurz vyhlášeněj?! Je tohle možný?!“

Velitel směny rezignovaně rozhodil rukama.

„Je, Rádo. Jak sám vidíš.“

„I když si tu pohledávku vůči firmě, kterou si vyhlídli, úplně vymysleli? I když žádná pohledávka nikdy *neexistovala*?!“

„Dobrý,“ pravila Zuzka, „ale proč se tak rozčiluješ?“

Pochůzkář jim zamával výstřižkem před očima.

„I když prokazatelně koupili i právníka firmy, kterou pak položili?!“

Nadporučík udeřil dlaní do stolu. Instruktaž měla členům směny trvat maximálně deset minut — a kvůli Radkovi se to pokaždé protahovalo.

„No a co? Kašli na to!“

Pochůzkář se konečně vzpamatoval — a přikývl. Naštěstí mu zbylo tolik rozumu, aby si uvědomoval (tedy pokud mu ta či ona zjevná nespravedlnost právě nezatemnila mysl), že je na nejlepší cestě stát se jedním z těch pouličních bláznů, kteří si povídají pro sebe a nadávají na všechny a na všechno.

„Naše práce je tohle,“ řekl Nadporučík a přisunul k němu několik kamerových fotografií statného mladého muže, který ve stanici metra Háje a Roztyly opakovaně přepadl a okrádal seniory. „Pochopíš to konečně?“

„Ale jo,“ ujistil nadřízeného Pochůzkář co možná rychle — ovšem nikdo z policistů v Nadporučíkově kanceláři tomu ani za mák nevěřil.

5

Kdykoli se v příštích měsících a letech Diana Renková probírala v paměti prvními hodinami tohoto dramatického týdne, nedokázala najít žádné znamení (na tyhle věci věřila), které by naznačovalo, že se její život tak zásadně změní. Ať vzpomínala sebevíc, nemohla přijít na nic mimořádného.

V pondělí ráno vstala jako každý všední den v půl sedmé (na víkend jezdila na Moravu za mámou, která ji nechávala spát klidně i do jedenácti), osprchovala se, vklouzla do županu, uvařila si zelený čaj a připravila malou snídani. Pohlédla na velkou zarámovanou fotografii, kterou jí před devíti lety poslal Luigi. Od té doby si ji věšela nad kuchyňský stůl v každém bytě, kde bydlela: zámek, kamenná hradní věž, cypřiše, vinice. Uměla si představit, jak by to zhodnotil psychiatr.

Nemyslet na minulost, říkala si. Užívat si dne. Být ve třiceti svobodná není handicap. Žít nezatížená iluzemi, ale spokojená. Nekazit si život maličkostmi, umiňovala si v duchu jako už tolikrát. Víc čist. Uklidit koupelnu. Zamilovat se. Dojedla jogurt a potom si v hlavě telegraficky prošla seznam úkolů, které

na ni dnes čekají v práci. Za minutu s tím byla hotová. Bavilo ji vydělávat firmě (a sobě) peníze, ale nesměla o tom dlouho přemýšlet. Vstala a jako obvykle roztržitě přecházela po novém *dvougeneračním* bytě, v němž si ani po půl roce nezvykla. I dnes ji prázdné místnosti nepříjemně usvědčovaly, že své životní představy stále ještě nedokázala naplnit: v *dětském pokoji* byl jen sušák na prádlo a běžecký trenažér a v *manželově pracovně* chybělo úplně všechno — jaksi včetně manžela. A navíc tu byly ty iritující závady. Přestože si na převzetí bytu přivedla odborníka, majitele malé stavební firmy, všechny skryté závady se jim stejně nepodařilo odhalit. Dnes ráno zkontrolovala očima jen puklinu mezi smetanově bílou zdí kuchyně a stropem, zatímco nerovnosti v mramorové dlažbě, zkřížené dveře šatní skříně a potřhané silikonové těsnění mezi omítkou a dřevěným obkladem dveří naopak vědomě ignorovala, aby si v den svých třicátých narozenin nekazila náladu. Za chůze se postupně oblékala. Hlavně nic vyzývavého, to bylo jako vždy hlavní kritérium. Od patnácti let poslouchala, že je *nádherná* nebo přímo *sexy*, a právě proto se snažila na sebe neupozorňovat; pro jedinou ženu mezi osmi makléři, navíc *nádhernou a sexy*, to ovšem byl těžko splnitelný úkol. Lehce se nalíčila, přetřela si lodičky houbičkou s tekutým voskem a vyleštila je. Umyla si ruce, rozhlédla se, zkontrolovala obsah kabelky a pečlivě zamkla. Když vyšla ven, nasadila si tmavé sluneční brýle a připojila se k lidem pospíchajícím na metro, padl na ni smutek. Už sedm měsíců s nikým nechodila, máma byla dvě stě čtyřicet kilometrů daleko a tátu viděla naposledy před deseti lety. Frekvence abiturientských srazů, napadlo ji nedávno. Dneska jí bude třicet — jenže vzhledem k tomu, co věděla, bylo krajně nepravděpodobné, že by se ozval.

Měla kulaté narozeniny, ale bylo to stejně osamělé ráno jako všechna předchozí.

6

Marek Konwicki se znovu ocitl v ulicích s hustým provozem, a tak rychle zamířil do míst, kde včera na mapě objevil další velké plochy zeleně (věděl už, že ona rozlehlá oblast zahrnující meandry Botiče se nazývá Trojmezí). Dlouho běžel po hezké cestě podél smíšeného lesa a potom se pustil po úzké asfaltce vedoucí řídkým porostem zpátky na jih. Poslední kilometr zvolnil tempo a spíše vyklusával. Takto pomalu přeběhl ulici Mírového hnutí a před panelákem v ulici Brodského, kam se minulý týden nastěhoval, přešel do chůze a na sporttesteru stiskl tlačítko stopek: jak si předsevzal, běžel něco málo přes hodinu. Bylo krátce po půl sedmé ráno, město se sotva začalo probouzet — a on už měl v nohách přes třináct kilometrů. Takový začátek dne měl rád.

Jednatřicet let, atletická postava, hezky tvarované rty, písčivé vlasy, modré oči. Kdyby se dokázal vidět pohledem žen, které se v jeho okolí během let v Turnově pohybovaly, mohl by si mezi nimi vybírat — jenomže on byl ke svému přitažlivému zevnějšku místy až komicky slepý. Navíc v jeho životě zatím

nenastaly příslušné *příležitosti*: příliš sportoval (basketbal, box) a příliš pracoval (denně psal články o sportu do regionální přílohy MF DNES). Navíc nekouřil, a dokonce ani nepil. V Turnově ho tudíž většina žen a dívek považovala za nudného suchara. V jednom gymnaziálním období (netrvalo po pravdě ani týden) se tuhle nepopulární image pokusil nabourat, ale jediné, co se mu podařilo doopravdy rozbít, byla jeho hlava a ten hezky vykrojený horní ret.

Bývalé přítelkyni ovšem jeho asketismus vyhovoval: sama pila výlučně jasmínový čaj. I ona se narodila a žila v Turnově, nicméně její velkou láskou bylo Japonsko. Onen milostný vztah se zrodil při dávném pobytu v Tokiu a trval dodnes: česala si vlasy do drdolů, které propichovala jehlicemi, naučila se aranžovat květiny a zbožňovala suši. Markovi už všechny ty květinové kompozice a syrové ryby s rýží lezly krkem, ale dlouho neřekl nic. Podobně mu šlo na nervy to, jak se jeho dívka prakticky neustále usmívala a jak se při pozdravu postřehnutelně ukláněla. Snažil se pro její výstřední zálibu najít pochopení (někdo zase sbírá pивní tácky a podobné blbosti, říkal si), ale na mysl se mu přesto znovu a znovu vracelo slovo *úlet*.

Byli domluveni, že mu v sedm ráno zavolá, aby ho před dnešním přijímacím pohovorem povzbudila, ale patrně zapomněla. Mrzelo ho to zejména proto, že s ní chtěl konzultovat volbu oblečení. Z Turnova si přivezl tmavošedý oblek, ve kterém před čtyřmi roky promoval, ale když si ho po osprchování oblékl, připadal si v něm krajně nesvůj. Zamračil se a sako i kalhoty odhodil na postel. Žlutočerný Sonim Enduro i nadále mlčel. Vzal si džíny a oranžové tričko s krátkým rukávem a obul se do lehkých sportovních sandálů.

Ano, chtěl se stát novodobým Otou Pavlem sportovní žurnalistiky — ale odmítal se kvůli tomu někomu podbízet.

7

Novinář MF DNES Alexandr Lounský, kterému nikdo (samozřejmě kromě jeho početných nepřátel z řad zkorumpovaných politiků a pochybných podnikatelů) neřekl jinak než Saša, jen málokdy snídal doma. Takhle brzy ráno měl žaludek ještě příliš stažený. Rozloučil se s dětmi a se ženou, obul si mokasíny a otevřel tu obrovskou koženou kabelu, kterou dostal loni od Renaty ke čtyřicátým narozeninám (manželka věděla, že si z redakce nosí celé šanony různých materiálů, a proto záměrně vybrala aktovku, která velikostí připomínala palubní zavazadlo; neuvědomila si ovšem, že když tuhle megatašku hubený a subtilní Saša skutečně zaplní celou, bude mít s jejím přenášením nemalé problémy). Přesvědčil se, že obsahuje vše, co obsahovat má: peněženku, doklady, novinářský průkaz, vstupní kartu, netbook, tři mobilní telefony, diář, skládací deštník, papírové kapesníky, digitální záznamník Sony, malé odposlouchávací zařízení v podobě klíčů od auta, ultratenký digitální fotoaparát Panasonic, pepřový sprej, elektrický paralyzér — a dnes navíc i objemnou plastovou složku

s nejnovějšími informacemi o Praze 11. Vzepřel odhodlaně aktovku a vyšel z bytu.

Odjakživa slýchával, že je *hubený jako lunt* a že musí víc jíst, ale poslední dobou mu to říkali už úplně všichni, a tak se opravdu snažil: k obvyklé šunkové bagetě si cestou na tramvaj zakoupil ještě borůvkový muffin. Na zastávce čekala asi desítk lidí. Jako téměř každý den i tentokrát zaslechl ruštinu. Připadlo mu, že počet Rusů v Praze roste geometrickou řadou. Nebyl žádný rusofob, v Moskvě měl několik dobrých přátel, ale případy tzv. násilného převzetí firem, o kterých mu vyprávěl jeho přítel Plukovník, v něm vyvolávaly jisté znepokojení. Tramvaj číslo 7 přijela v souladu s jízdním řádem přesně čtyři minuty před půl devátou, což vzhledem k tomu, co Saša věděl o Primátorovi, Dopravním podniku, kartě opencard a dalších souvisejících věcech, považoval za malý zázrak. Ale co když má Renata pravdu, třeba je skutečně zbytečný škarohlíd, polemizoval v duchu sám se sebou. Věčný kverulant. Možná si jenom všemi těmi vytunelovanými bankami a kampeličkami, zločinnými spolčeními a podvodnými prodeji pražských pozemků, paláců a firem úplně zabarikádoval životní obzor. Možná už kvůli tomu svinstvu, kterým se denně brodí, nedokáže vidět nic jiného. Přinejmenším to bylo smutné. Jeho první asociací na slovo *letišťe* není ani *letadlo*, ani třeba *dovolená*, nýbrž *korupce*. Kolem projede rolls-royce — a okamžitě bude myslet na vraždy. A tak dále. Nedokázal se zbavit pocitu, že (řečeno slovníkem fotbalových bossů) *celý Česko je cinklý*. Na zadní plošině se hlučně bavila čtveřice studentů, ale Saša předpokládal, že na Albertově vystoupí. Nemýlil se. Při pohledu na jejich mladé, rozesmáté obličeje si s překvapivou nostalgií připomněl léta na Karlově univerzitě — za rok ho od promoce bude dělit dvacet let. K neuvěření. Když na Palackého náměstí tramvaj se skřípotem odbočila na most, Saša na

billboardu zavěšeném na fasádě rohové budovy spatřil obrovskou fotografii usmívajícího se Primátora.

Praha je dobrý hospodář, hlásal text.

Možná bych měl vážně snídat doma, pomyslel si Saša.

Takovéhle věci by neměl člověk vidět nalačno.

Bílošedá mračna nad Letnou v ranním větru doslova letěla a téměř stejně rychle jel i Ministrův řidič, ale ministr vnitra Stanislav Langross jako vždy předstíral, že si ničeho nezákonného nevšiml. Z toho ustavičného telefonování ho začala bolet hlava a ucho měl celé otlačené, ale potom si řekl, že to bude brát jako nezbytnou daň za všechny ty vzrušující privátní možnosti, které jeho vysoká státní funkce skýtá. Kdyby zůstal na železnici, dodneška by bydlel v paneláku a jeho kreditní účet by byl každý měsíc v mínusu, připomněl si — a nálada se mu nepatrně zlepšila.

Superb zastavil před ministerstvem.

Jakmile přišel do kanceláře, musel vyřídit ještě tři telefonáty, které podléhaly nejvyššímu stupni utajení. Ministr do stříbrnočerné krabičky připojené žlutým drátem k telefonu zasunul USB flash disk se šifrovacím klíčem, počkal na signál *Ready*, zvedl sluchátko a zatelefonoval řediteli České televize (kvůli dvěma reportážním pořadům, které se mu vůbec nelíbily). Hned poté zavolal poslanci Tlustému, kterého chtěl

popohnat ve shánění kompromitujících materiálů na premiéru, a nakonec kamarádu developerovi kvůli „kompenzacím“ od Skansky.

„V hotovosti to dělá čtyřiadvacet milionů,“ oznámil mu Sekyra.

Ministr vnitra se ani nesnažil skrýt zklamání.

„Jsem si myslel, že to bude tak padesát.“

„Nějaký plus tam je, ale není to na telefon.“

No vida, pomyslel si ministr Langross. Vždycky to nakonec jde. Mlčel.

„A taky mám pro tebe fakt pěkněj svatební dar. Zvlášt' mladé paní se bude líbit.“

Tohle byla dobrá zpráva, ale Ministr si jako každý profesionální obchodník dal pozor, aby neprojevil radost.

„Tak to díky,“ řekl co možná lhostejně. „Chtělo by to se sejít. Do telefonu bych to nerozebíral. Mám totiž pro tebe taky informaci: nemovitosti, Praha, šest set milionů. To ty umíš.“

„A já mám pro tebe něco s televizí. A taky tě zvu na golf.“

Vlastně by to mohlo být docela hezké ráno, pomyslel si Stanislav Langross, když konečně zavěsil.

Kdyby tu ovšem nebyl ten Balík.

První slovo, které Ministrovi vytanulo na mysl, kdykoli si na známého lobbistu vzpomněl, bylo *nevděk*. Nikomu dneska nelze věřit, připomněl si. Člověk mu doslova zachrání život, měsíce ho skrývá v programu na ochranu svědků jako pannu před hordami Tatarů — a ten prevít nakonec poruší dohodu a začne si pouštět hubu na špacír. Místo toho, aby vyklopil všechno na mafiány, začne naznačovat, jaké kompro má na politiky. A tady začínal Ministrův vážný problém: kdyby se na něj kvůli Darku Balíkovi provalila třeba jen třetina toho, co se upřímně řečeno provalit mohlo, byl by nucen okamžitě rezignovat. Byla by to definitivní prohra. Ministr vnitra sice na